

Cuvântul lui Dumnezeu la sărbătoarea sfintei mare mucenițe Ecaterina și a sfântului mucenic Mercurie

Mă port cu sfinții între cer și pământ, și sunt facerea lui Dumnezeu cerul și pământul, iar Eu, Domnul, Mă sprijin pe ajutorul cel de pe pământ ca să-Mi așez înaintea omului cuvântul, și ajutorul acesta este o mare iubire, chiar dacă mintea omului nu poate măsura ceea ce este mai presus de fire, mai presus de cele cu care omul este obișnuit. Iubirea aceasta este a Mea, și din pricina ei cobor cuvânt peste pământ și Mă țin după om ca să-i grăiesc, ca să-Mi audă omul glasul și să-i ajung la inimă cu cuvântul și să se facă din nou omul sub izvorul înțelepciunii celei de sus și să iubească pe Domnul apoi, că iată câtă iubire, câtă coborâre a Mea după om!

Mai presus de fire M-am arătat înaintea oamenilor ori de câte ori am lucrat lucruri minunate cât am stat între oameni pe pământ, chiar dacă după măsura vederii omului nu eram decât un om ca fiecare om. O, ce bine ar fi să înțeleagă omul pe cele mai presus de înțelegerea lui, căci altfel el nu-L pune pe Domnul la suflet când El vine spre om mai presus de înțelegerea omului pentru venirea Sa.

Stau cu sfinții în văzduh, stau aproape de om și sunt mai adevărat decât omul, chiar dacă stau sub vâl înaintea omului. Îi trebuie omului iubire pentru credința aceasta, dar dacă el nu se îndeletnicește cu iubirea nu poate altfel nici pentru credință. O, măi poporul Meu, ce inimi mari, ce suflete mari au avut pe pământ sfinții cu care Eu, Domnul, merg între cer și pământ ca să vin la tine și să-Mi las cuvântul scris ca la cutia poștală de la poarta omului când se împart între oamenii îndepărtați unii de alții grăirile lor, doririle lor.

O, ce mic e omul care nu este mare cu simțirea și cu căutarea lui după cele mai presus de măsura lui de înțelegere! O, fiilor, trebuie iubire între om și Dumnezeu așa cum are Dumnezeu. Trebuie asemănare cu Dumnezeu în iubire, măi fiilor. Altfel omul este îngâmfat, nu este aplecat ca Dumnezeu. Cel aplecat face aceasta din iubire și prin iubire. Cel îngâmfat se așează mai presus de Dumnezeu, așa cum s-a voit a fi cel mai aproape înger al Meu mai înainte să piardă el locul lui cel din slava Mea cea apropiată și i s-a stins iubirea, și iată de ce nu are omul iubire, căci mai înainte de înger omul a căzut, și prin el apoi îngerii, și iată de ce nu are omul iubire: nu are pentru că el s-a așezat mai sus decât Dumnezeu, căci Dumnezeu este iubire, iar omul nu este tot așa.

O, ce lecții mărețe aduc Eu, Domnul, pe masa ta pentru tot omul, măi poporul Meu, numai să vrea omul să învețe carte și minte de la Dumnezeu, de la Cel ce a făcut cerul și pământul și pe om. E mic cu iubirea omul, mic de tot, și aceasta numai pentru că el s-a așezat să stea mai mare ca Dumnezeu. Eu stau aplecat, omul nu stă aplecat. Eu stau umilit, omul nu poate tot așa. Eu trăiesc iubind veșnic, iar omul stă mut față de duhul și de lucrarea iubirii, iar iubirea înseamnă Dumnezeu. Stă omul zi după zi rece de Dumnezeu, iar această nepăsare îl învinuiește de îngâmfare pe om. Mă mângâi și Mă port între cer și pământ cu sfinții Mei, care n-au făcut tot așa între pământ și cer cât au stat cu trupul lor. Cei sfinți și locuitori cu cerul acum s-au născut cu duhul iubirii în ei, iar Eu, Domnul, l-am trezit în ei la vremea cea potrivită și au văzut ei măreția aceasta a Mea în ei, și au dat-o în dar, ca să aibă și alții cât mai mulți, căci așa este lucrarea celor ce au în ei iubirea și așa este lucrarea iubirii, ea nu se uită în om, ci se uită în Dumnezeu și toate sunt ca Dumnezeu în duhul iubirii și în lucrarea ei.

Suntem azi în sărbătoare între sfinți, doi din ei, însemnați în calendarul lor, mari lucrători cu Mine în lucrarea Mea cea de azi pe pământ, și mult se bucură sfinții Mei să aibă sarcini de purtat pe drumul crucii Mele de azi, al venirii Mele de azi pe pământ după om. Mucenița Ecaterina, plină de duhul înțelepciunii celei născătoare de fii de Dumnezeu între oamenii de pe pământ, o,

câtă iscusință sfântă a arătat ea cu lucrarea ei în mijlocul mulțimii de înțelepți ai lumii, între care a fost ea așezată ca să fie trasă în lături dinaintea dragostei de Dumnezeu din ea, dar s-a făcut ea în vremea aceea născătoare de fii pentru cer și toți s-au îmbătat de vinul ei, că măreț este omul în care Domnul sălășluiește, măi poporul Meu.

O, ce bine-Mi este Mie că pot grai cu tine în mijlocul celor din cer, cu care Mă port, și în mijlocul tău, poporul Meu! Eu Mă pun pe masa ta, iar tu Mă dăruiești în părți ca să fiu găsit cu cei ce se apleacă, cu cei ce au iubire. Pentru iubire trebuie să se aplece omul, căci așa este lucrarea ei. Mucenița Ecaterina era strălucitoare foarte între fiii oamenilor pe pământ prin frumusețea și prin înțelepciunea ei, pe care și le-a dăruit cu totul iubirii, și a fost ea minunată și a fermecat inimile celor fără de farmec în ele și au cunoscut înțelepții lumii înțelepciunea lui Dumnezeu cea mai presus de lume și nu s-au mai putut despărți de ea, iar lumea i-a scos afară din ea pe cei ce nu mai erau lume, ci iubire erau apoi.

O, ce mare, ce dulce este lucrarea și gustul iubirii când ea sălășluiește în om, dăruindu-se cu învierea ei la cei ce n-au gustat încă învierea din păcat! Cine poate spune această măreție și gustul ei? Ea a fost visul cel frumos, cel hrănitor al sfinților Mei cât au stat ei pe pământ. Ea grăiește azi din sfinții Mei și se mărește pe sine din ei înaintea fiilor oamenilor. Ea se apleacă și se face cuvânt din sfinții Mei spre hrana celor ce trăiesc iubind, purtători de Dumnezeu fiind ei prin iubirea din ei. Amin.

— *O, cine, Doamne, cine poate să grăiască despre această măreție în cei ce iubesc făcându-se dumnezei prin iubirea Ta din ei? Măreția aceasta grăiește ea însăși, Doamne, când ea locuiește în om. Ea a ajutat pe înțelepții lumii din vremea mea să descopere în ei iubirea și să se aplece cu ea și să rămână apoi fiii iubirii, fiii lui Dumnezeu, și s-au dus ei la Dumnezeu biruitori prin iubire, și numai așa trebuie să se grăiască despre iubire pe pământ, iar altfel nu. Numai fiii lui Dumnezeu trebuie să grăiască despre iubire, iar fiii lumii nu, căci această limbă este cerească, nu este de pe pământ.*

Mi-e duhul plin de bucuria Ta cu noi în ziua noastră de serbare între sfinți, căci am alături sărbătorit lângă mine pe cel mult credincios rugăciunii oamenilor plini de nevoi: mucenicul Mercurie, cel plin de milă pentru cei strămtorați și dușman al hulitorilor de Dumnezeu. El are lângă Tine ca și mine lucrare mare pentru zilele cele de apoi, când Tu Te scrii și Te vei scrie pe pământ cu lucrarea dreptății cea asupra nelegiurii oamenilor necredincioși, peste care se varsă una după alta cupele mâniei asupra faptelor cele fără Dumnezeu ale oamenilor de pe pământ. Împreună sărbătoriți acum între sfinți, noi Îți mărturisim măreția, Doamne, și cântăm cu cântări cerești lucrarea Ta de azi cu poporul cuvântului Tău, pe care dorim să-l ocrotești mult, mult și să-l povățuiești să Te ocrotească, Doamne, că nu mai ai pe unde să-Ți apleci capul și să intri, nu mai ai pe pământ unde să Te odihnești. Mereu drumeț ești, mereu, mereu mergi și Te împarți cu bunătățile Tale ca să ia oamenii și să fie ei plini de bunul Tău, plini de iubire, Doamne.

Lăsăm har peste poporul cuvântului Tău. Să fie cel minunat prin iubire de Tine poporul Tău, Doamne. Povața Ta coboară mereu în mijlocul lui, iar unde ești Tu sunt și sfinții Tăi, sunt cu Tine cei ce Te-au iubit pe pământ, și aceasta este plata celor ce Te-au iubit. Amin.

— Voi sunteți iubirea Mea, chipul și asemănarea Mea, o, sfinți iubiți ai Mei. În cer și pe pământ vă am ai Mei, mereu aproape vă am. Suita Mea cerească sunteți voi, iar de pe pământ avem sprijin și suntem ajutați să pășim din loc în loc cu vestea împărăției cerurilor, cu grăirea Noastră peste pământ acum, că a sosit vremea venirii Mele cu sfinții, precum este scris că va veni Domnul.

O, poporul Meu de pe pământ, am grăit acum despre măreția iubirii. Ea îl face măreț pe omul purtat de ea. O, ce frumoasă este o floare împlinită și întru totul înflorită! O, tot așa de frumos și de măreț este și omul cel împlinit în iubire și în lucrarea ei și în grăirea ei despre Domnul, despre Cel minunat și măreț între sfinți.

Mă aplec ca un Dumnezeu și te povățuiesc mereu. Vin la tine mereu cu sfinții cei mari și cei mici, vin să-ți dau din cer ca să ai din cer, vine Domnul la tine cu sfinții. O, ce măreție! Măreț să fii și tu, că e cerul cu tine pe pământ, măi poporul Meu. O, pace ție! Ai grijă să fii ceresc pe pământ, căci cei din cer petrec cu tine în sărbătorile cele pentru ei, iar tu Îmi ești popas și așternut Îmi ești.

Iubire cu recunoștință îți dau să ai, iar tu mai mult să-ți ceri și să-Mi dai, căci Eu sunt Dumnezeul tău, iar tu Îmi ești fiu, o, poporul Meu. Amin, amin, amin.

25 noiembrie/8 decembrie 2014